

Anna Lyndsey:

Lány a sötétben

Anna (írói álnév) életrajzi regényét ajánlom Neked, kedves olvasó! Egy lány történetét, amely egyszerre megrázó, elgondolkodtató, olykor humoros is egyben.

Anna 2006-ig élte átlagos fiatal nők megszokott életét. Dolgozott, szórakozni járt, megvette élete első saját lakását, szerelmes lett.

Aztán történt VALAMI. Valami, ami teljesen fejtetőre állította az egész addigi életét. Valami, amiről senki sem tudta, hogy miért van, és miért pont Annával történik meg.

És ez a valami a FÉNY volt. A fény, amely ugyanúgy része az életünknek akár a víz, a levegő, a hideg, a meleg...

Anna bőrét ugyanis elkezdte bántani a fény. Először csak a munkahelyi monitor fénye égette az arcát, melyet kis kellemetlenségként fogott fel. Később az összes mesterséges, majd pedig már a természetes fényforrások is elviselhetetlen kínokat okoztak számára.

Annának egyetlen lehetősége maradt: örökös sötétségben élni. Nincs kompromisszum, nincs kivétel. Ehhez természetesen az egész életét újra kellett szervezni, tervezni. Először a lakását kellett fénymentessé tenni. Nem volt elég a sötétítőfüggöny, az ablakokat több réteg védőfólia fedte, és még a küszöb alatt sem juthatott be egyetlen árva fénypászma sem. Fényt át nem eresztő garbók, harisnyák, ezeken pulóver és bokáig érő szoknya télen, nyáron.

Egy egészséges embernek ez maga lenne a téboly: örökös bezártság és sötét. A betegségére nincs magyarázat, nincs gyógyír, nincs remény a javulásra. De Anna megpróbál élni és túlélni. Minden tudományos és alternatív gyógymódot kipróbál, kezeléseknél veti alá magát, de hasztalan. Már az öngyilkosság gondolata is megfordul a fejében, de nem adja fel. Megszállottja lesz a hangoskönyveknek. Sőt különböző észjátékokat talál ki, melyet többnyire magában játszik, csak az elméje lapjaira jegyzetelhet. A viszonylagos normális élet kialakításában nagy segítségére van az édesanyja és a szerelme, Pete is, akik igyekeznek mindenben alkalmazkodni Anna igényeihez. Pete fotós, lételeme a fény, az a fény, amely a kedvese életét veszélyezteti. Mégis kitart a lány mellett és mindenben támogatja őt. **"Száz lehetséges világból kilencvenkilencben talán ideális társak vagyunk. Ez az egyetlen, amelyben nem."**

Időről-időre Anna bőre úgymond „feltöltődik” és ilyenkor éjszaka kimerészkedhet az utcára, persze csak óvatosan, ki kell játszani a gyilkos fényt. Kerülik a lámpákat, kirakatokat, sőt minden forgalmas helyet, de legalább kimozdulhatnak a négy fal közül. Közben zongoratanári diplomát szerez és megtarthatják régóta vágyott esküvőjüket.

Anna nem időrendi sorrendben írja le a betegsége történetét. A könyv végén egy diagrammban jelöli, hogy melyik évben hogyan változott az állapota. 2011-től a könyv befejezéséig, 2014-ig ez egy rémisztően egybefüggő vízszintes vonal a teljes sötétség birodalmában.

Az író sorsa egyértelművé teszi számunkra, hogy amíg élvezhetjük az élet apró csodáit, a fényt, a mozgás szabadságát, nem is tudjuk, hogy ez mekkora adomány.

Jó olvasást kívánok: Mócsán Krisztina, könyvtáros

